Pe urmele lui... 1960

În ultima săptămînă, poștașul a urcat la redacția noastră cu geanta mai bogată ca oricînd. Numeroaselor scrisori care ne vin în mod obișnuit de la corespondenți sau de la cititori li s-au adăugat sutele de plicuri cuprinzînd răspunsuri la „ancheta" lansată de „Sportul popular": „Care sînt cei mai buni 10 sportivi români ai anului 1960?"

Firește, deschiderea fiecăruia din plicurile purtînd mențiunea „Pentru anchetă" a fost însoțită de felurite comentarii asupra aprecierilor făcute de cititori și de nelipsitele noastre pronosticuri asupra rezultatului final al anchetei. Inutil să vă mai spunem că fiecare redactor al nostru înregistra cu un zîmbet de vădită satisfacție fiecare „vot" acordat unui sportiv din ramura de a cărei rubrică se ocupă...

Noi, semnatarii acestor rînduri, frămîntîndu-ne mintea să găsim o formă mai atractivă de prezentare a reportajului retrospectiv cu care figuram pe planul secretariatului de redacție pentru numărul festiv de Anul Nou, răscoleam colecția ziarului și fișele noastre de rezultate și — cu vădită părere de rău — nu puteam urmări îndeaproape „lupta" dusă prin intermediul... poștei, pentru ocuparea celor 10 locuri ale clasamentului pe 1960. Și, ca fiecare redactor de rubrică, am fi avut și noi de palpitat pentru „oamenii noștri"...

Printre cei mai zîmbitori dintre membrii redacției erau în aceste zile, redactorii noștri de lupte. Numele luptătorilor nu lipseau de pe nici un „buletin"! Motiv pentru care ei susțineau că dacă ziarul lansa ancheta „Care a fost cel mai bun sport al anului 1960?", cu siguranță că luptele ar fi cîștigat detașat...

— „Gîndiți-vă numai la Jocurile Olimpice", spuneau ei. „La Roma, Pîrvulescu a cucerit o medalie de aur, Cernea una de argint, iar Țăranu a urcat și el pe podium! Adăugați acestor medalii locurile de frunte pe care s-au clasat Șulț și Gheorghe Dumitru și — mai ales — locul 3 în clasamentul general pe țări ocupat de noi în întrecerea olimpică de lupte clasice (ne-au întrecut doar U.R.S.S. și Turcia!) și veți avea argumentul forte pe care ne sprijinim în afirmația făcută. Dar, succesele luptătorilor noștri nu s-au rezumat numai la întrecerile de la „Basilica di Massenzio". Amintiți-vă de Balcaniada de la Burgas! Pîrvulescu a cîștigat titlul, Șulț, Țăranu, Popovici și Bujor au ocupat locul secund, iar Gh. Dumitru și Bularca au primit medalii de bronz. În afară de aceasta, luptătorii români au mai cucerit și patru victorii în întîlniri inter-țări: 5—3 cu Ungaria și Suedia, 5½—2½ cu R. S. S. Armeană și R. D. Germană. Ei, ce ziceți? N-ar fi ieșit luptele pe locul întîi?"...

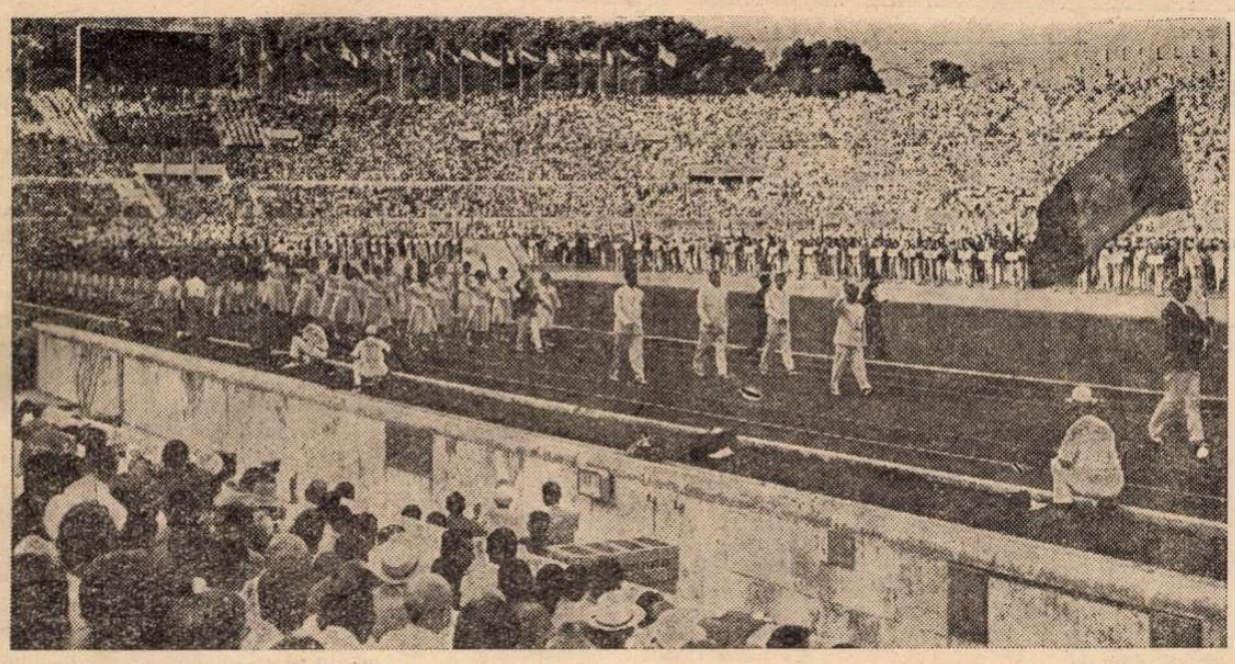

La Jocurile Olimpice de la Roma delegația R. P. Romînă a avut o comportare frumoasă. Sportivii noștri au cucerit 3 medalii de aur, 1 de argint și 6 de bronz. Țara noastră a confirmat succesul de la Melbourne, clasîndu-se pe locul 10 din 84 de națiuni participante

In fotografie, defilarea delegației romîne la deschiderea festivă de pe Stadionul olimpic.

Cei mai mulți dintre cei prezenți au dat din cap aprobativ. Sînt succese de necontestat și care dovedesc că, într-adevăr, în acest an, luptătorii romîni au contribuit din plin la creșterea prestigiului sportiv al țării noastre.

Dar, redactorul de rugbi, care în tot timpul cît vorbiseră „luptătorii" se tot frămînta nerăbdător pe scaun, nu lăsă ca pauza să fie prea lungă și cu promptitudinea unui „mijlocaș la grămadă", care deschide „trei-sferturile"... deschise și el discuția:

— Succesele luptătorilor sînt reale. Dar mie mi se pare că 1960 trebuie considerat în primul rînd ca „anul rugbiului". Ați uitat așa de repede ziua de 5 iunie— „le jour de gloire du rugby roumain", așa cum scria un ziarist francez după meciul Romînia — Franța de la București? Uitați că la acea dată „15"-le nostru a învins cu 11—5 marea echipă a Franței, în rîndurile căreia jucau Vannier, Moncla, Dupuy, Celaya, Domenech și alte vedete al rugbiului mondial? Echipa Franței, „regina neîncoronată a rugbiului mondial" a fost învinsă categoric la București. A fost o victorie de mare prestigiu internațional, care a făcut să se vorbească mult timp despre sportul nostru, despre țara noastră. Dar rugbiștii au mai obținut și alte victorii. În mai, la „Cupa Victoriei", desfășurată în R.D.G., o echipă a noastră — alta decît cea care a întîlnit Franța! — s-a clasat pe primul loc învingînd formația Poloniei cu 6—0, selecționata R.D.G. cu 5—0 și pe rugbiștii cehoslovaci cu 13—3. Nu mai vorbesc de diverse succese în întîlniri inter-cluburi...

Tocmai cînd unii înclinau să-i dea dreptate „rugbistului", își făcu apariția responsabilul rubricii de handbal. Fără să trebuiască să facă prea mult apel la memorie, el începu să înșiruie principalele succese ale handbalului nostru în acest an:

— Spuneți-mi, vă rog, la ce altă disciplină sportivă decît handbalul, am cîștigat noi în 1960 un titlu mondial? Fetele noastre au evoluat pe stadioanele din Olanda, în cadrul campionatului mondial, obținînd numai victorii, toate la scoruri concludente, și menținîndu-și astfel titlul de campioane ale lumii la handbal în 11, cucerit cu patru ani în urmă. Și trebuie să adaug că, așa cum spuneau toți specialiștii, victoria noastră din acest an a fost și mai netă decît cea de la Frankfurt am Main. În afară de aceasta, trebuie să subliniez turneul echipei noastre masculine de handbal în 11 în Japonia și R. P. Chineză. În cele 21 de meciuri susținute, handbaliștii noștri au terminat de 19 ori învingători, făcînd astfel o excelentă propagandă sportului romînesc. Am mai avut succese și la handbalul în 7. Chiar la începutul anului, formațiile Capitalei au cucerit primul loc, într-o companie din cele mai valoroase, în „Cupa orașului București", desfășurată în sala Floreasca, iar Dinamo București s-a calificat pînă în semi-finalele Cupei Campionilor Europeni pentru formațiile masculine.

Și poate că redactorul de handbal ar mai fi continuat să-și susțină sportul favorit, dacă cineva dintre cei prezenți nu i-ar fi pus în față un număr recent al ziarului nostru în care se analiza un turneu cu un bilanț destul de negativ al echipelor noastre de handbal în 7, în R. S. Cehoslovacă și R. D. Germană...

Profitînd de momentul de derută a vorbitorului, cronicarul de volei a... preluat serviciul:

— Voleibaliștii au „mers" destul de bine și în acest an. La Rio de Janeiro ei au ocupat locul III în campionatul mondial masculin, cucerind totodată aprecieri din cele mai frumoase pentru valoarea și spectaculozitatea jocului practicat. După campionatele mondiale, în drum spre țară, ei s-au clasat pe primul loc la turneul internațional de la Paris, învingînd Polonia, Ungaria și Franța. Puțin după aceasta, echipa noastră de tineret a obținut și ea frumoase victorii în Italia. Nu mai puțin importante sînt și succesele echipei noastre campioane la băieți, Rapid București, care s-a calificat pînă în finala Cupei Campionilor Europeni, după ce eliminase din competiție pe campioanele Elveției, Cehoslovaciei și Bulgariei.

— Văd că vorbești numai despre băieți, interveni cineva. Dar, cu voleiul feminin cum stai?

Întrebarea îl cam puse pe gînduri pe cronicarul nostru de volei care în afară de succesul echipei Rapid în turneul internațional feroviar care a avut loc la București n-a prea avut ce să adauge...

Tînul din colegii noștri de redacție, care stătuse destul de rezervat pînă atunci își ridică, în sfîrșit, capul dintr-un caiet plin de cifre și nume și... luă startul. Era redactorul de atletism.

— Anul 1960 ne-a adus primele medalii olimpice la atletism. Una de aur, prin Iolanda Balaș, și alta de bronz, prin Lia Manoliu. Excelenta noastră săritoare în înălțime a avut din nou un an plin de succese. Ea a doborît de două ori recordul lumii (1,85 și 1,86 m) și a îmbunătățit de trei ori recordul olimpic al probei, adăugîndu-i 9 centimetri! Iolanda Balaș a polarizat în jurul său atenția spectatorilor pe toate stadioanele pe care a evoluat, iar presa de pretutindeni a avut pentru ea cele mai bune aprecieri. La o altă mare competiție internațională, Jocurile Balcanice de la Atena, echipa noastră reprezentativă feminină a obținut locul I în clasament pentru a patra oară consecutiv. Este un succes frumos, pe care-l completează și cele șase titluri individuale obținute de Iolanda Balaș, Crista Maksay, Lia Manoliu, Ana Coman, Maria Diți și Aurelia Sîrbu. Palmaresul pe acest an al fetelor noastre a fost îmbogățit și de o victorie netă asupra reprezentativei feminine a Italiei. Dar, pentru că veni vorba de Balcaniadă, ediția jubiliară a acestei competiții nu ne-a adus satisfacțiile așteptate din partea echipei masculine. De altfel, în general, stăm mai slab la băieți, unde — cu cîteva excepții — atleții noștri au rămas mult în urma nivelului performanțelor mondiale. Singura probă masculină la care putem sta cu fruntea sus este cea de 1500 metri, în care Z. Vamoș a obținut cu 3:40,5 o performanță de certă valoare și s-a clasat pe locul 5 la J.O., într-o companie foarte puternică. Aș mai putea reaminti și victoriile lui Grecescu și Bizim, în afara celor obținute de Vamoș, la Balcaniadă. Oricum însă, este cert că sînt încă multe de făcut în atletismul nostru, pentru a-l aduce la nivelul valorilor internaționale. Și tare aș fi bucuros dacă într-o discuție asemănătoare pe care s-o avem la sfîrșitul lui 1961 voi putea să arunc și alte argumente pe balanța atletismului...

Maiprecis decît mulți parașutiști care urmăresc din înălțimi „punctul fix", în acest moment „aterizează" în camera unde se purta discuția comentatorul nostru de aviație sportivă. El ***a-a emis pretenția unuia din primele locuri pentru sportul de care se ocupă, în ansamblul activității și succeselor din 1960, dar a ținut să reamintească cele două recorduri mondiale stabilite de parașutiștii romîni Gheorghe Iancu și Ștefan Badioc în probele de salt individual de la 1000 metri cu deschidere imediată (în timpul nopții) și — respectiv — salt individual de la 1000 metri cu deschidere imediată (ziua). Primul a avut ca medie a celor două sărituri o aterizare la 1,45 m de punctul fix, iar cel de-al doilea a aterizat la 0,385 m. Totodată, temerara sportivă Elisabeta Popescu s-a clasat pe locul 5 la una din probele campionatelor mondiale de la Sofia.***

Și fără să mai aștepte comentariile, redactorul nostru de aviație sportivă a și „decolat" spre un cero pionieresc de aeromodelism, în căutarea unui subiect de reportaj.

În camera unde se purta discuția, telefonul interior a sunat deodată, cu insistență. Am ridicat receptorul și, de la celălalt capăt al firului am auzit vocea secretarului de redacție care, impacientat, ne-a întrebat: „Ce se aude cu retrospectiva? Vreți să apară după Anul Nou?"...

Ei, ce ne facem?...

Soluția ne-a dat-o redactorul de tir care, chiar în acel moment, a început să citeze succesele din 1960 ale trăgătorilor. Așa că nouă nu ne-a mai rămas decît să ne scoatem bloc-notesurile și să facem turul redacției. Retrospectiva noastră avea să devină deci un... reportaj colectiv. Fiecare cronicar urma să ne furnizeze cîte un mic capitol al paginii ce ne fusese rezervată, vorbindu-ne despre succesele repurtate și în acest an de sportivii noștri, ca urmare a minunatelor condiții create de partid și guvern mișcării sportive.

L-am ascultat, mai întîi, pe specialistul în tir: „La Jocurile Olimpice, Ion Dumitrescu a obținut medalia de aur la talere, iar Ștefan Petrescu și Gavrilă Maghiar s-au clasat pe locurile 5 și 6 la proba de pistol viteză. În afara acestor succese olimpice, în 1960, Iosif Sîrbu, Marin Ferecatu și Nicolae Rotaru au înregistrat performanțe egale sau superioare recordurilor mondiale oficiale, la diferite probe".

Redactorul de sporturi nautice ne-a vorbit cu mîndrie despre cele două locuri 2 obținute la probele de 4+1 rame și 4+1 vîsle la campionatele europene feminine de la Londra, ca și despre cele două locuri 3 obținute de sportivele noastre la 8+1 și dublu. În urma acestor rezultate, canotajul nostru academic feminin s-a clasat din nou pe locul secund în ierarhia mondială, după U.R.S.S. În plus, ne-a reamintit medalia olimpică de bronz cucerită de Leon Rotman pe lacul Albano, ca și locul 4 ocupat de canoiștii Dumitru și Lipalit. El a uitat însă să vorbească și despre valoarea încă scăzută a canotajului academic masculin. I-o reamintim noi, cu această ocazie...

— Ce ne mai poți spune despre scrimeri, în afară de faptul că Maria Vicol a cucerit medalia de bronz a probei de floretă fete la J. O.?" La această întrebare, cronicarul de scrimă ne-a răspuns: „Nu uitați să menționați că Adalberth Gurath s-a clasat pe primul loc la Criteriul Mondial al Tineretului de la Leningrad, în proba de spadă și că Olga Szabo a fost a 5-a la Roma". Și poate că ar fi vrut să ne reamintească și despre unele victorii ale echipei feminine în întîlniri inter-țări, dar insuccesul acestei echipe în întrecerea olimpică l-a făcut să se oprească aici...

După finala campionatului mondial feminin de handbal în 11, jucătoarele noastre sînt purtate pe brațe de sportivele olandeze

Ieni și rîndul gimnasticii: locul 3 la Jocurile Olimpice (o confirmare a succesului de la Melbourne) în clasamentul general pe echipe — fete, locul 5 al Soniei Iovan la individual compus, ca și victoriile echipei feminine asupra reprezentativelor R.D. Germane, Ungariei și Italiei. Prea puțin de spus despre băieți!

Redactorul de natație a tăcut cînd a fost vorba de înot și sărituri, dar a găsit — și pe bună dreptate — un subiect suculent de discuție în activitatea reprezentativei noastre de polo care în afara locului 5 la J. O. se poate mîndri în acest an cu o dublă victorie asupra echipei Ungariei. La tenis de masă, notițele noastre s-au îmbogățit cu cele două titluri de campioni europeni obținute la Zagreb și cu locul 2 ocupat de Negulescu la aceeași competiție. Iar specialistul în ciclism și motociclism a remarcat ca succese de prestigiu locul V obținut de Ion Cosma în proba olimpică individuală de fond, locul 6 al echipei noastre în proba de 100 km contracronometru la J.O., victoriile unor cicliști (Cosma, Moiceanu, Ziegler) în diferite competiții internaționale din Italia, Franța, Bulgaria și țara noastră, precum și cele 4 medalii de aur cîștigate de motocicliști în concursul de la Bad Aussee.

I-am dat apoi cuvîntul redactorului nostru de box. În cele expuse, se poate spune că el „a punctat" mult, dar... n-a reușit să plaseze o „lovitură decisivă". Și aceasta, pentru că după ce ne-a înșirat o serie de succese (dubla victorie contra Scoției, cele 7 locuri I în turneul de la Istanbul, numeroase rezultate favorabile în întîlniri internaționale inter-cluburi), ajungînd la... Pallazzo dello Sport i-a lipsit... rezistența și n-a putut cita decît medalia de bronz a lui Ion Monea. Cam puțin față de așteptări și în special față de Melbourne...

Neam continuat drumul pe la rubrica noastră de călărie (locul 6 în Cupa Națiunilor la J.O.) și pe la cea de popice (redactorul nostru era mîndru de victoriile fetelor asupra reprezentativei iugoslave) și l-am prins în sfîrșit și pe redactorul de fotbal care pînă acum reușise să ne... dribleze de cîteva ori. Pe cît de volubil cînd ne-a vorbit despre juniori (un loc doi de mare prestigiu în Turneul U.E.F.A. din Austria), pe atît de taciturn a devenit fotbalistul nostru cînd am abordat tema calificării în Turneul olimpic și pe cea a „Cupei Europei"... Sperînd și noi, alături de el, rezultate mai bune în anul viitor ca urmare a măsurilor luate pentru îmbunătățirea fotbalului nostru, am plecat în căutarea altor colegi de redacție.

Telefonul a sunat însă din nou!

— Aici secretarul de redacție. Retrospectiva... retrospectiva... întîrziem ziarul...

— Gata, gata... Mai avem de vorbit despre baschet, haltere, tenis, sporturi de iarnă...

— Nu mai e timp! Și, din cîte știu eu, despre acestea nici n-ați avea prea multe de spus. Poate în cronica sportivă a anului viitor...

— Atunci, sîntem gata. Nu mai avem decît să încălzim...

RADU URZICEANU
ROMEO VILARA